

То стихло, то гірко
живу на світі я.
Я — хлопчик-невидимка,
таке моє ім'я.

"Чого давно немає?" —
з чиїхось чую вуст.
А я лежу й хитаю
ледь видно житній вус.

Та раптом прапорцями
грайливо шелесну,
хмаринки табунцями
на водопій жену.

Усім дбайливим птицям
гніздечка колишу,
як малюку не спиться,
нашіптую: "Шу-шу..."

Закінчую всі справи,
як гасне промінець.
Моє імення справжнє
вгадали?

(Михайло Дубов)